

Sense complexes

Un relat de: [Sibil-la](#)

SENSE COMPLEXES

No sé ben bé quan va passar. Un dia, anant a buscar una amiga, vaig veure un nen grassonet encabit, com podia, dins d'un balcó que li oprimia la panxa. No sé per què vaig mirar enlaire i el vaig veure, somrient, mentre em clavava uns quants trets amb la seva pistola de plàstic.

Un altre dia, estava asseguda en una terrassa amb una altra amiga, i mentre la gent del poble es reunia al bar-local-social-de-reunió, va aparèixer un noi que estava per allà. Quan li van preguntar en to mofeta com era que anava descalç pel carrer, ell va tornar el somriure i se'n va anar ballant cap a dins del bar. Eren les sis de la tarda d'un diumenge.

No sé si aquell nen i aquell noi es coneixien però el que sé és que feien coses fora de la "normalitat" més comuna i que els dos ho feien sense complexes, somrient.